

Quả Đất Tròn

MX Lạt Ma

Hôm nay là ngày 01 tháng 1, ngày mới của năm 2019.

Với tôi, tính từ khi bắt đầu vào lính năm 1968 cho đến hết năm 2018 đã là 50 năm. Trong thời gian đó, cuộc đời tôi đã trải qua biết bao chuyện vui buồn cũng như đắng cay, nhưng ở những ngày cuối năm 2018 thật bất ngờ tôi được Ông Trên ban cho một niềm vui ngoài sức tưởng tượng.

Lời trước tiên của tôi là “con xin chân thành cảm ơn các Cha Dòng Chúa Cứu Thế ở Saigon, Việt Nam đã mở chương trình ‘Tri ân anh em TPB-VNCH’ được 6 năm. Chính nhờ chương trình này chúng con, những người lính VNCH đã tìm gặp được nhiều anh em đồng đội cũ, và hôm nay, cá nhân con đã gặp lại được một người lính cùng trung đội năm xưa”.

*

Chiều ngày 27/12/2018, Mẫn Râu đến dự buổi họp mặt “Bên nhau đi nốt cuộc đời” tại nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế ở đường Kỳ Đồng, Saigon. Tại đây, các anh em thương binh cùng binh chủng thường hay ngồi gần nhau trong vài hàng ghế vì quen biết nhau, dễ nói chuyện hàn huyên. Ngồi kế bên anh là một thương phế binh có một chân giả và tay bị cong nhưng đặc biệt có dấu xâm truyền thống

của binh chủng. Để xác định rõ Mẫn hỏi:

-Anh là TQLC nhưng thuộc đơn vị nào?

Người thương binh ấy trả lời:

-Tôi tên Cương, trước thuộc Đại đội 3, Tiểu đoàn 2 TQLC.

Mẫn:

-Ở Tiểu đoàn 2 làm gì có Đại đội 3?

-Tôi ở Tiểu đoàn 2, Đại đội 3 thời ông Trung úy Quang làm ĐĐT. Đến cuối năm 1969 thì nguyên ĐĐT 3 của TĐ 2 được đưa qua Tiểu đoàn 7 và trở thành Đại đội 2 Tiểu đoàn 7 với ông Nhượng thay ông Quang làm Đại đội trưởng. Cả hai ông đều tử trận tại Kampuchea rồi!

Mẫn Râu hỏi tiếp:

-Vậy ai là Trung đội trưởng của anh?

Người thương binh trả lời:

-À, Trung đội trưởng của tôi là anh Lạt, người Bắc nhưng ảnh chết trận Hạ Lào rồi!

Mẫn:

-Ồ không, anh Lạt còn sống!

Cương thảng thốt ú ớ:

-Cái gì? Tôi không tin ảnh còn sống vì rõ ràng tụi tôi thấy ảnh gục ngã và đã cột chỉ vàng ở ngón chân cái. Làm sao ảnh còn sống lại được?

Mẫn:

-Tôi xác nhận là chuyện thật, anh Lạt vẫn

còn sống, hiện giờ ở Mỹ nhưng vẫn sống cùng anh em bên này, chúng tôi hay nói chuyện với nhau vào cuối tuần.

Ngày lúc đó thì trời chuyển mưa và bắt đầu rơi khiến chương trình sinh hoạt văn nghệ phải ngưng để anh em ra lãnh quà và về sớm tránh mưa. Vì vậy Mẫn không kịp lấy địa chỉ và số điện thoại liên lạc của Cương.

*

Ngày đêm đó Mẫn Râu gọi điện thoại báo cho tôi biết anh gặp được người lính thuộc Trung đội của tôi năm xưa tên Cương “Nài Ngựa”. Theo Mẫn thì Cương nói tôi đã mất trong trận Hạ Lào và không tin là tôi còn sống. Vì trời chuyển mưa, anh em TPB vội vã lãnh quà và ra về để tránh mưa nên Mẫn đã không kịp hỏi địa chỉ và điện thoại liên lạc của Cương.

Nghe xong lòng tôi bồi hồi, tràn ngập nỗi cảm xúc như ngày nào còn sống chung, chia chung máu lửa hiểm nguy với anh em. Tôi nôn nao với nỗi băn khoăn “ làm sao kiếm được Cương Nài ngựa bây giờ ”? (Nài ngựa là biệt danh của Cương trong đơn vị vì chàng gốc làm nghề đưa ngựa tại trường đua Phú Thọ trước khi vào TQLC).

Đi lục lại mớ hình lính cũ, tôi cầm tấm ảnh chụp lúc anh em cùng dự khóa bổ túc của Tiểu đoàn 7 ở Trung tâm Huấn luyện Vạn Kiếp năm nào và đắm chìm trong những kỷ niệm của ngày xưa đang sống lại trong tôi.

Tôi liên lạc với Tổng hội được NT Long Hồ, THT, cho địa chỉ của Cương nhưng số điện thoại không đúng nên không liên lạc được. Tôi báo và nhờ Mẫn đã đến địa chỉ nhà Cương vào ngày 01/1/2019 (theo giờ Việt Nam). Tại đó, Mẫn gọi điện thoại cho tôi nói chuyện trực tiếp cùng Cương. Nhưng thật không may ngay hôm đó bên này (Dallas) bão đang hoành hành nên cuộc nói chuyện không thành vì không nghe rõ. Tuy vậy, lòng tôi trào dâng cảm xúc vì thật không ngờ có ngày hôm nay! Tôi thấy mình

thật hạnh phúc vì từ nay, tôi và người lính của mình năm xưa, chúng tôi được cùng ‘bên nhau đi nốt cuộc đời!’

Sau đó Mẫn kể lại cho tôi câu chuyện với Cương tại nhà để xác nhận Cương thuộc ĐĐ 3 TĐ 2 (ĐĐ 2 TĐ7) năm xưa.

-Anh có biệt danh gì ?

-Cương Nài ngựa .

-Hồi đó anh xài M16 thì băng đạn cây M 16 có bao nhiêu viên?

-Ồ, hồi đó tôi sử dụng M79.

-Như thế thì đúng như lời của anh Lạt nói để xác nhận về anh.

Mẫn nhìn nhưng không tin rằng Cương bị mất một chân và liệt một tay mà hành nghề bơm vá xe kiếm sống:

-Anh tay chân vậy làm sao mà sửa với bơm?

-Có gì đâu, tôi đưa đồ nghề và chỉ họ bơm.

Chung quanh đây tôi được bà con thương nên mỗi lần sửa xong họ cho vài ngàn. Vợ tôi thì bán vé số.

-Vậy mà ông có tới hai con, tài thiệt!

Cương chỉ cười trừ.

Thủy Quân Lục Chiến

Mẫn hỏi Cương về cuộc sống sau ngày 30/4/1975 và đó là câu chuyện đầy đau thương của một thương binh QLVNCH, một trong ngàn cảnh đời của những người “thua cuộc”: bị đẩy đi vùng kinh tế mới, sống không nổi phải trở về lầy lất trên vỉa hè Sài Gòn ngày trước. Bây giờ may mắn tìm được nơi che mưa nắng nhưng trong cảnh khó ai ngờ được là “có 3 gia đình cùng chui rúc trong một căn nhà diện tích vón vện có 24 mét vuông (3m X 8m)”!

Cương kể còn 2 người lính cũ cũng cùng đơn vị là Thọ “khùng” (đang bị ung thư, không biết ra đi lúc nào) và Vinh “mập”. Khi nghe Ma còn sống, không thẳng nào tin:

-Trời, làm sao mà anh còn sống được vậy ta?

Mẫn Râu trao một phần quà cho Cương “Nài ngựa”, còn 2 người kia Mẫn nói “đợi anh Ma”!

*

Nhớ lại những ngày tháng sau khi ra tù, tôi đã bưng chải sống cùng anh em bạn tù, đã qua đủ mọi nghề: cửa củi, chẻ củi, đập xích lô, đẩy xe ba gác (và cả có lúc làm ... giang hồ). Tôi đã cố công rang đi tìm những anh em cùng gia đình Trung đội 32 của tôi xưa nhưng không tìm được ai. Vậy mà bất ngờ hôm nay, ngày đầu năm dương lịch 2019 tôi đã nghe lại được tiếng nói của Cương, giọng nói nghẹn ngào cảm xúc! Ôi, thật là một niềm vui tột cùng, vượt khỏi mọi dự tưởng của tôi!

Giờ đây những cảm xúc đã lắng xuống, tôi xin viết ra đây cho mọi người thấy và tin vào sức sống của anh em chúng ta bên nhà. Họ vẫn thương yêu, vẫn đùm bọc nhau. Tình thương yêu đùm bọc ấy không riêng chỉ ở những người lính cho nhau mà còn cả từ người dân, hàng xóm và nhất là từ các Cha Dòng Chúa Cứu Thế cùng các tình nguyện viên đã mở ra chương trình “Tri ân anh em TPB-VNCH” và thực hiện suốt 6 năm qua.

Con xin cảm ơn quý cha đã giúp để anh em con đi “nốt” cuộc đời cùng quý Cha!

Ngoài trời nhiệt độ lúc này xuống chỉ còn 26 độ F nhưng lòng tôi đầy ấm áp khi nhìn những tấm ảnh Mẫn Râu gửi cho. Biết nói gì đây? Chỉ biết nói (tự đáy lòng mình) “Mẫn ơi, xin cảm ơn Mẫn, người đã giúp tôi gặp lại 3 người anh em trong gia đình 32, ĐĐ 3 - TĐ 2 Trâu Điền. Cầu xin Ông Trên che chở tất cả anh em luôn vui khỏe và mong anh em vững tin rằng chúng ta sẽ đoàn tụ để “bên nhau đi nốt cuộc đời”!

MX Lạt Ma